

HUWELIJK IN DUPLO

(Run for your wife)

Komedie in twee bedrijven

door

RAY COONEY

vertaling

Jan Hulsegge

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HUWELIJK IN DUPLO - RUN FOR YOUR WIFE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RAY COONEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Hannie Smit

Barbara Smit

John Smit

Inspecteur Gerritsen

Patrick Boersma

Verslaggever

Inspecteur Van Daalen

Bobby Frederiks

Opmerking van de schrijver:

In de productie in Londen was de flat van Hannie helemaal in blauw uitgevoerd, terwijl de flat van Barbara voornamelijk geel was. De stukken toneel waar beide gezinnen gemeenschappelijk gebruik van maakten was groen (De telefoon van Hannie was echter blauw en de telefoon van Barbara was geel). De bank, armstoelen en kussens in het gemeenschappelijke deel waren in diverse tinten groen uitgevoerd. Daarnaast waren de achter op het toneel gelegen woongedeeltes die bij respectievelijk Hannie en Barbara hoorden, een trede hoger uitgevoerd dan het gemeenschappelijke deel.

DECOR:

Het stuk speelt zich af op een zonnige zomermorgen in de flat van John en Hannie Smit in de Bijlmermeer en de flat van John en Barbara Smit in Diemen.

Over het algemeen is het toneel ingedeeld als twee identieke woonkamers van de beide huizen. Tijdens het spel zal de handeling gelijktijdig in beide flats plaats vinden, maar de bewoners kunnen elkaar vanzelfsprekend niet zien. Achter in het decor is ongeveer een derde van het toneel een trede hoger dan de rest. Van dit deel is de linker helft de woonkamer van Hannie en de rechter helft de woonkamer van Barbara. De deur links in de achterwand gaat naar de hal van de flat van Hannie, en de deur rechts in de achterwand gaat naar de hal van Barbara. Beide helften dienen in bepaalde opzichten te verschillen. Bijvoorbeeld door naast de deuren een raam van verschillende afmetingen en uitvoering te maken. De inrichting mag wat meubilair betreft verschillend zijn, maar sterk afwijkende meubels maken een wat rommelige indruk. Het overblijvende twee derde gedeelte is gemeenschappelijk terrein en wordt door beide gezinnen door elkaar gebruikt. Links voor is een deur naar de keuken(s) -men kan door de open deur een stukje van de keuken zien. Rechts voor is de deur naar de slaapkamer(s). Hier kan men door de open deur een toilettafel en een stoel zien. In het midden staat een bank met armleuningen. Aan beide kanten hiervan staat een tafeltje met daarop een telefoon met een heel lang snoer zodat de acteurs met de telefoon in de hand kunnen rondlopen. De telefoon op het tafeltje links is van Hannie en de telefoon op het tafeltje rechts is van Barbara. Achter de bank staat een tafel die bijna even hoog is als de bank. Verder staan er twee leunstoelen. Eén midden links en één midden rechts. Naast deze stoelen staat een papiermand. In de gemeenschappelijke ruimte kunnen schilderijen, planten en andere wanddecoraties worden aangebracht. Familiefoto's zijn echter nergens te bekennen. Er zijn twee, verschillend klinkende, deurbellen. Ook de telefoons moeten verschillend bellen.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat is het toneel leeg en we horen de orkestrale versie van Love and Marriage. De gordijnen van beide ramen zijn dichtgetrokken, maar de zonnestralen komen door de kieren. Het hele eerste deel moet wat gejaagd gespeeld worden omdat beide vrouwen zeer gespannen zijn. De muziek blijft enige tijd hoorbaar. Na een ogenblik komt Hannie op vanuit de keuken. Ze is gekleed in een ochtendjas en heeft een mok thee in de hand. Ze is een kleine, aantrekkelijke blonde vrouw van achter in de twintig. Ze kijkt op haar horloge, zet de mok op de tafel achter de bank en gaat naar het raam links achter. Ze doet het gordijn open en het zonlicht stroomt de kamer in, waardoor de linker helft van het decor plus een stuk van het gemeenschappelijke deel verlicht worden. Ze kijkt naar buiten (haar man is te laat) Ze aarzelt een moment en gaat dan snel naar haar telefoon op het tafeltje links. Ze begint het alarmnummer te draaien, maar aarzelt en legt de hoorn weer neer. Barbara komt op vanuit de slaapkamer met een ontbijtblad in de hand, terwijl Hannie weer op haar horloge kijkt. Barbara is een lange, aantrekkelijke roodharige van midden twintig en ze heeft een lange zwierige ochtendjas aan. Hannie gaat weer naar het raam en kijkt naar buiten terwijl Barbara de slaapkamerdeur sluit. Als Barbara naar de tafel achter de bank gaat, komt Hannie van het raam terug en pakt haar mok van de tafel. Barbara zet het blad op de tafel. Barbara en Hannie staan nu naast elkaar en kijken gelijktijdig op hun horloge het moet duidelijk zijn dat ze elkaar niet kunnen zien, want de ene is in de Bijlmermeer en de ander in Diemen. Barbara gaat naar het raam rechts terwijl Hannie weer naar haar telefoon gaat. Hannie begint het alarmnummer te draaien maar verandert dan van gedachten en loopt voor de bank langs naar de slaapkamer. Ondertussen heeft Barbara de gordijnen (of blinden) open gedaan en het zonlicht stroomt ook hier naar binnen zodat nu het hele toneel verlicht is. Barbara doet het raam open en kijkt naar buiten. Ze sluit het raam weer en loopt naar haar telefoon, rechts. Zowel Hannie als Barbara aarzelen en kijken tegelijk op hun horloge. Hannie gaat de slaapkamer in met haar mok thee in de hand, terwijl Barbara het alarmnummer begint te draaien (haar man is te laat). Barbara besluit toch de politie maar niet te bellen, legt de hoorn weer neer, neemt het blad van de tafel en gaat naar de keuken op het moment dat Hannie de slaapkamer weer uit komt. Hannie doet de deur van de slaapkamer dicht en gaat naar het raam links, als Barbara de keuken uitkomt met een fles afwasmiddel. Barbara zet het afwasmiddel op de tafel, gaat naar haar raam rechts, en kijkt naar

buiten. Zowel Hannie als Barbara lopen naar het midden en vragen zich af wat ze moeten doen. Gelijktijdig gaan ze naar hun eigen haldeuren en kijken naar buiten. Ze doen beide de deur weer dicht en blijven een ogenblik staan terwijl ze zich afvragen wat ze zullen doen. Dan besluiten ze gelijktijdig dat ze gaan opbellen. Ze gaan naar hun resp. telefoons (Hannie links en Barbara rechts) en draaien het alarmnummer. Als ze het nummer hebben gedraaid gaan ze beide op de bank zitten (Hannie links en Barbara rechts) en wachten tot de telefoon wordt opgenomen. Als ze gaan zitten wordt de muziek weggedraaid.

Hannie (*in de telefoon*): Hallo! Kunt u me, alstublieft, doorverbinden met de politie Bijlmermeer?

Barbara (*in de telefoon*): Hallo?

Hannie: Dank u.

Barbara (*in de telefoon*): Hallo! Kunt u me, alstublieft, doorverbinden met de politie Diemen?

Hannie: Hallo?

Barbara: Dank u.

Hannie: Met het politiebureau Bijlmermeer?.... Meneer ik heb een probleem. Ik ben een beetje bezorgd over mijn man.

Barbara: Bureau Diemen? Ik ben een beetje bezorgd over mijn man.

Hannie en Barbara (*tegelijk*): John Smit.

Hannie: Ik ben mevrouw Hannie Smit.

Barbara: Barbara Smit.

Hannie: Van Doorenlaan.

Barbara: Jekerstraat.

Hannie: Nummer vijf en twintig.

Barbara: Nummer zeven en veertig.

Hannie: Bijlmermeer.

Barbara: Diemen.

Hannie: John Smit. Klopt. Hij is taxichauffeur.

Barbara: Hij is taxichauffeur.

Hannie: Toen ik vanmorgen wakker werd was hij nog niet thuis. Hij had vannacht al rond twaalf uur thuis moeten zijn.

Barbara: Hij had om half acht thuis moeten zijn.

Hannie: Hij had vroege dienst.

Barbara: Hij had late dienst. Hij is om half acht weggereden en anders is hij nooit te laat.

Hannie: Ik ben niet zo gauw bezorgd, maar gewoonlijk is hij stipt op tijd.

Barbara: Gewoonlijk is hij stipt op tijd thuis.

Hannie: Hij doet wel veel overwerk. Ik ben bang

Barbara en Hannie (*tegelijk*): Misschien is hij achter het stuur in slaap gevallen.

Barbara: Ziekenhuizen?

Hannie: Nee, nog niet.

Barbara: Als u zo vriendelijk wilt zijn.

Hannie: Dank u wel.

Barbara: Dank u.

Hannie: Ja, hij ziet er heel gewoontjes uit.

Barbara: Normaal zou ik zeggen.

Barbara en Hannie (*tegelijk*): Gemiddelde lengte, donkerblond, blauwe ogen babyblauw. (*het signalement moet uiteraard passen bij de acteur!!*)

Hannie: Bijzondere kentekenen?

Barbara: Ik geloof het niet.

Hannie: Nee.

Barbara en Hannie: Heel gewoon eigenlijk..... Dank u.

Barbara en Hannie leggen beide tegelijkertijd de telefoon neer en zitten even na te denken. De deurbel van Hannie klinkt. Hannie springt op en rent naar de hal. Tijdens de volgende dialoog gaat Barbara naar haar raam en kijkt naar buiten. Dan pakt ze het afwasmiddel van het tafeltje achter de bank en gaat af in de keuken.

Hannie (*achter*): Oh, John, lieveling.

John (*achter*): Hallo!

Gerritsen (*achter*): Het valt wel mee, mevrouw.

Inspecteur Gerritsen, een jonge politieman in burger komt samen binnen met Hannie die John ondersteunt. John is gekleed in een jeans broek en een gemakkelijk zittende jas met rits. Hij ziet er heel gewoontjes uit (in overeenstemming met de beschrijving van de twee vrouwen!) wat eigenlijk niet past bij zijn excentriciteit. Hij heeft een flink verband om zijn hoofd en hoewel hij nog wat duizelig is, probeert hij toch goed te functioneren. Gerritsen sluit de deur achter hen.

Hannie (*bij het binnenkomen*): Ik dacht al wel dat je een ongeluk had gehad.

Gerritsen: Rustig, mevrouw.

Tijdens de volgende dialoog brengt Hannie John naar de bank en loopt druk doende om hem heen. Hoewel ze blij is dat hij thuis is, behandelt ze hem als een ondeugende schooljongen. Zij gaat naast hem op de

bank zitten.

Hannie: Arm schatje!

John: Niks aan de hand.

Gerritsen: Zolang u op de bank blijft zitten tenminste.

John: Ik voel me prima, echt.

Hannie: Moet je hem nou zien. Lieve!ing!

Gerritsen (*tegen Hannie*): Detective Gerritsen.... Politie Bijlmermeer.

Hannie: Ik heb zoëven nog met uw bureau gebeld.

Gerritsen: Daar weet ik niks van, mevrouw Smit. Ik ben de laatste drie uur bij uw man in het ziekenhuis geweest.

Hannie (*gespannen*): Oh, John! Ik kreeg vanmorgen de schrik van mijn leven toen ik wakker werd en jij er niet was. (*tegen Gerritsen*) Hij is er altijd moet u weten. Wat is er, in vredesnaam, gebeurd meneer? (*ze betast het verband om John's hoofd*)

Gerritsen: Ja kijk mevrouw, uw man is met een paar jonge boefjes in aanvaring gekomen. (*tegen John*) Nietwaar meneer?

John (*knikt opgewekt*): Klopt.

Hannie (*gespannen*): Oh John! Ik zal gauw koffie gaan zetten, schat.

John (*knikt*): Koffie. (*Barbara komt de keuken uit en doet de deur dicht*)

Hannie: Mag hij koffie hebben, agent?

Gerritsen: Oh ja, hij is alleen maar een beetje duizelig.

Hannie (*gespannen*): Oh John.

Barbara zegt de volgende zin terwijl ze langs Gerritsen loopt. Hij reageert natuurlijk niet.

Barbara (*ze kijkt op haar horloge, gespannen*): Oh John! (*Barbara gaat de slaapkamer in en doet de deur achter zich dicht*)

Hannie: U ook een kopje koffie, agent?

Gerritsen: Nee dank u, mevrouw Smit. Oh, en in het ziekenhuis hebben ze gezegd dat uw man deze tabletten moest innemen.

Gerritsen haalt een flesje met pillen uit zijn zak en geeft die langs John aan Hannie. John probeert zich op de tabletten te concentreren en blijft wat neutraal glimlachen.

Gerritsen: Tegen hoofdpijn denk ik. Twee keer daags één tablet.

Hannie (*tegen John*): Arme schat.

John (*knikt*): Ja.

Hannie: Heb je al wat gegeten?

John (*schudt zijn hoofd*): Nee.

Hannie: Zal ik een lekker eitje voor je bakken?

John (*schudt zijn hoofd*): Nee, dank je.

Hannie (*tegen Gerritsen*): Ik zal even een kopje koffie halen. Ik ben blij dat u hem thuis gebracht hebt.

Gerritsen (*grinnikt*): Ja hij ziet er niet erg florissant uit hè? En ik moet eerlijk zeggen dat ik het best leuk vond om eens in zijn taxi te rijden. Lekker ruig gevoel hoor.

Hannie: Ik ben blij dat hij thuis is.

Gerritsen: Dat zal wel. U bent een echte held hè meneer Smit?

John (*knikt*): Ja!

Hannie: Hij is anders helemaal het type niet om wat spectaculaires te doen.

Gerritsen: Hij heeft hem anders goed geraakt, mevrouw Smit. (*tegen John*) Of niet soms?

John (*glimlacht*): Ja!

Hannie: Hij is gek. (*Hannie gaat naar de keuken en doet de deur dicht*)

Gerritsen (*haalt zijn notitieboek tevoorschijn*): Ik zou nog wel graag even een paar puntjes op willen helderen, meneer.

John: Goed.

Tijdens het volgende gesprek kijkt John in het rond en probeert zich alles weer helder voor de geest te halen, terwijl Gerritsen door de kamer loopt.

Gerritsen: Mooi. (*kijkt in zijn boekje*) Gisteravond om ongeveer drieëntwintig nul nul uur. (*glimlacht tegen John*) Dat is dus elf uur, reed u in uw taxi. Het is toch úw eigen taxi, hè meneer? Ik bedoel u bent de eigenaar? De eigenaarbestuurder?

John: Neem me niet kwalijk, maar hoe laat is het?

Gerritsen (*verrast*): Kwart voor negen, meneer.

John (*probeert dat te begrijpen*): Kwart voor negen.

Gerritsen: Even terug naar gisteravond elf uur, meneer. Toen kwam u in dat knokpartijtje terecht.

John: Knokpartijtje. Ja.

Gerritsen (*kijkt weer in zijn boekje*): U reed met een lege taxi naar huis in de Bijlmermeer.

John (*bezorgd en nog altijd wat duf*): Kwart voor negen 's morgens?

Gerritsen: Ja meneer. (*kijkt weer in zijn boekje*) Toen u voorbij het station reed zag u een oude dame die door twee jongens werd lastig gevallen.

John: Woensdagmorgen?

Gerritsen: Ja.

John: Wat is er dinsdagnacht gebeurd?

Gerritsen: De helft ervan hebt u op het bureau doorgebracht en de andere helft in het ziekenhuis.

John (*denkt na*): Rooster.

Gerritsen: Wat zegt u?

John (*probeert de boel op een rij te krijgen*): Ik denk dat mijn rooster in het honderd loopt.

Gerritsen: Dat verbaast me niks.

John (*kijkt rond*): Is dit de Bijlmermeer?

Gerritsen (*in de war*): Dat klopt.

John (*kijkt naar de keuken*): Dat was Hannie.

Gerritsen: Ja, ze is een kopje koffie aan het zetten.

John haalt snel zijn agenda uit zijn binnenzak en bladert erin om zijn rooster te controleren.

Gerritsen (*bekijkt zijn boekje*): Station Bijlmermeer. Twee jongens probeerden een oude dame te beroven van haar handtasje.

John (*leest in zijn agenda*): Barbara. Half acht.

Gerritsen: Nee. Marietje Bakker, drieëntwintig nul nul uur.

Hannie komt uit de keuken met een mok koffie, ze doet de deur dicht. John steekt zijn agenda weer in zijn zak en glimlacht breed naar Hannie. Hannie heeft het flesje met pillen in de keuken gelaten.

Gerritsen: Mevrouw Bakker worstelt met de twee jongens. U stopt en komt haar te hulp.

Hannie: Oh John, je had wel dood kunnen zijn.

John: Moment, ik probeer de boel op een rij te krijgen.

Hannie zet de koffie van John op de tafel links en hangt zijn jasje weg.

Hannie: Jij gaat naar bed. Zo simpel als iets. (*tegen Gerritsen*) Hij is werkelijk niet in staat om al die vragen te beantwoorden. Waarom hebt u dat vannacht niet meteen uitgezocht? (*ze hangt het jasje van John achter over de bank en geeft hem de koffie*)

Gerritsen: Omdat meneer Smit vannacht niet erg goed meewerkte. Om te beginnen wilde hij ons niet vertellen wie hij was. Daarna wilde hij ons niet vertellen waar hij woonde. En dan hadden we ook nog een hysterische oude dame terwijl meneer Smit regelmatig flauw viel.

Hannie: Oh John!

Gerritsen: Het was een hele heisa. (*tegen John*) Een paar vragen nog meneer, en dan ben ik weer weg.

John: Goed! Mijn taxi staat voor de deur, hè?

Gerritsen: Ja meneer.

John: Mooi.

Gerritsen: Nu, u kwam tussenbeide.

John: Ja.

Hannie: Stommeling!

Gerritsen: Mevrouw Smit.

Hannie: Nou, hij ging er toch zelf op af, en toen werd ie door die twee knapen aangevallen.

John: Helemaal niet. Die oude mevrouw gaf me een lel met haar handtasje.

Hannie: Wat? Stom mens!

Gerritsen: Mevrouw Smit!

John: Ze dacht dat ik bij die twee kerels hoorde.

Gerritsen: Dat weten we al, meneer Smit. Nu, die twee jongens zijn weggerend.

John: Ja. Richting Winkelcentrum

Gerritsen: O.K. Kunt u een beschrijving geven?

John (*denkt diep na*): Ja, vrij brede straat met winkels aan weerskanten....

Gerritsen: Van die twee knapen!

John: Het ging allemaal zo snel. Die oude mevrouw die maar op mijn kop bleef slaan en ik maar uitleggen dat ik net voorbij kwam rijden.

Hannie: Bemoei je dan toch ook met je eigen zaken! (*de voordeurbel bij Hannie gaat*)

Hannie: Momentje, inspecteur. (*af naar de hal*)

John (*kijkt op zijn horloge*): Is dat alles? Ik moet er werkelijk vandoor.

Gerritsen: Er is nog één dingetje meneer.

John: Oh ja?

Gerritsen: Een kleine verwarring. Toen u uiteindelijk besloot mee te werken op het politiebureau gaf u ons tussen het flauw vallen door dit adres. Van Doorenlaan vijf en twintig, Bijlmermeer.

John: Ja.

Gerritsen: Maar... eh... in het AMC hebben ze om de een of andere reden als adres Jekerstraat zeven en veertig in Diemen opgeschreven. (*John denkt koortsachtig na*)

John (*eindelijk*): Werkelijk?

Gerritsen: Ja meneer. U hebt toch geen twee adressen, meneer?

John (*grinnikt*): Nee.

Gerritsen: Nee. (*grinnikt*) Ik bedoel maar. Diemen ligt nu ook bepaald niet aan de Rivièra, hè?

John (*grinnikt*): Nee.

Gerritsen (*opgewekt*): Ik vroeg me gewoon af of u een verklaring voor dit misverstand hebt.

John (*probeert te grinniken*): Nee.

Gerritsen: Oh. Nou ja dan zal het AMC wel een fout gemaakt hebben.

John: Ja. Midden in de nacht. Al dat gedoe. Geen personeel. En die jonge dokter op eerste hulp aardige vent daar niet van, maar zijn Nederlands was nu niet wat je noemt.... zal de boel wel door elkaar gehaald hebben. Ik denk dat ik wat binnensmonds gemompeld heb door die klap op mijn hoofd. Van Doorenlaan vijf en twintig Bijlmermeer. En hij heeft daar van gemaakt (*zet een Indonesisch accent op*) Jekerstraat zeven en veertig Diemen.

Gerritsen (*niet overtuigd*): Ja.

Hannie komt weer op vanuit de hal. Ze heeft Patrick bij zich, die een kamerjas over zijn broek en slipper heeft aangetrokken. Hij is een schrandere jonge man, maar zijn "schrandereheid" gaat niet diep. Hij loopt joviaal de kamer in.

Hannie (*alsof ze een onwelkome gast aankondigt*): Hier is Patrick! (*ze doet de haldeur dicht*)

Patrick (*tegen John*): Alles goed, ouwe jongen?

John (*opgewekt*): Ja hoor, prima.

Patrick (*kijkt hem aandachtig aan*): Je ziet er anders beroerd uit. (*tegen Gerritsen*) Patrick Boersma. Ik woon in het flat hierboven. U bent een smeris, hè?

Gerritsen: Inspecteur Gerritsen van het bureau Bijlmermeer.

Patrick (*glimlacht tegen Gerritsen*): Heel goed. (*hij gaat naast John op de bank zitten*) De melkboer heeft me alles al verteld. Zei dat je een knokpartijtje met een stuk of tien skinheads met fietskettingen had gehad.

John: Als je het echt wilt weten: ik heb een klap met een handtasje gehad.

Patrick: Oh, zijn er tegenwoordig ook al flikkers bij de skinheads, agent?

Gerritsen (*tegen Patrick*): Bent u een vriend van de familie, meneer?

Patrick (*legt zijn arm om de schouders van John*): Zeker weten. Ik ben hier zo gezegd kind aan huis, hè John?

Hannie: Dat kun je wel zeggen.

Patrick (*tegen Gerritsen*): Ouwe jongens krentenbrood, zo gezegd. (*tegen John*) De melkboer heeft dus wat overdreven.

Hannie: Hij is heel moedig geweest. Hij heeft een klap op zijn hoofd gekregen omdat hij een oude dame tegen twee tasjesrovers wilde beschermen.

Patrick: Is dat echt waar?

John (*bevoelt zijn hoofd*): Het is eigenlijk niet veel bijzonders.

Patrick: Je hebt daar nooit veel bijzonders gehad. (*tegen Gerritsen*)
Normaal gesproken is hij totaal ongevaarlijk.

Gerritsen (*tegen Patrick*): Komt u niet te laat op uw werk meneer?
(*Patrick staat moeizaam op en gaat naar Gerritsen*)

Patrick: Werk? Ik ben één van de belangrijke grootheden in de statistieken van dit land, meneer.

Gerritsen: Wat zegt u?

Patrick: Ik ben tijdelijk werkeloos.

Gerritsen: Juist.

Patrick: Ik denk er over om het permanent te maken.

Gerritsen (*koeltjes*): Werkelijk?

Patrick: Ja, de uren bevallen me wel.

Gerritsen (*besteedt geen aandacht meer aan Patrick*): Op het moment heb ik geen vragen meer, meneer. Doe wat uw vrouw zegt en kruip een tijdje in bed.

Patrick: Ja, kruip in bed, jongen. Laat de agent maar rustig zijn werk doen. Weet u agent, dat er ongeveer iedere vijf minuten in de Bijlmermeer een man knock out geslagen wordt?

Gerritsen (*niet onder de indruk*): Oh ja?

Patrick: Ja, en hij begint daar behoorlijk de pest over in te krijgen.

Patrick lacht om zijn eigen grap maar Gerritsen loopt op hem af, waardoor Patrick achteruit begint te lopen totdat hij in de leunstoel valt.

Gerritsen (*tegen Patrick, ernstig*): Als er meer mensen waren als uw vriend hier, zouden we heel wat minder problemen hebben.

Patrick: Natuurlijk.

Gerritsen: Misschien bent u wel even bezorgd geweest, mevrouw Smit, maar zoals ik al zei, uw man is een held. Ik verwacht dat de pers er ondertussen wel lucht van heeft gekregen.

John (*staat op*): De pers? (*Hannie duwt John weer op de bank*)

Gerritsen: En ik zou u graag mijn telefoonnummer willen geven voor het geval u nog wat te binnen schiet over die twee boefjes. (*schrijft in zijn boekje*) U kunt mij of één van mijn mensen altijd bereiken.

Hannie: Dank u wel, inspecteur.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto